

Arrest

nr. 139 052 van 23 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 29 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 augustus 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 januari 2015.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Verzoeker vraagt voor de tweede maal asiel aan. De eerste asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij ’s Raads arrest nr. 91 976 van 22 november 2012 omdat zijn asielsrelaas ongeloofwaardig is.

In zoverre verzoeker voor zijn tweede asielaanvraag verwijst naar de asielmotieven in zijn eerste asielaanvraag, dient te worden opgemerkt dat, eens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, de Raad, wat die aanvraag betreft, zijn

rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

In zijn tweede en huidige asielaanvraag verklaart verzoeker dat zijn tegenstanders zijn tante vermoord hebben waardoor hij de enige erfgenaam van zijn oom is en dus ook het doelwit van zijn oom zijn vijanden. Ter staving hiervan legt hij twee bundels juridische documenten neer, de overlijdensakte van zijn tante, zijn nationaliteitscertificaat, een attest van het Biharikamp te Mohammedpur, een brief van zijn advocaat, twee Belgische medische attesten en een krant. Op het einde van het gehoor op het Commissariaat-generaal voegde hij er nog aan toe recent seksueel misbruikt te zijn.

De bestreden beslissing stelt op een deugdelijke en omstandige wijze vast dat er aan verzoekers beweerde vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht. De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij beperkt zich immers louter tot het herhalen van en het volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken en bekritisieren van de door de commissaris-generaal gedane bevindingen.

Zo gaat verzoeker met zijn betoog dat de neerlegging van identiteitsdocumenten geen vereiste is voor erkenning van de vluchtelingenstatus dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, volledig voorbij aan de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat de documenten, die door verzoeker zelf werden neergelegd met de intentie zijn identiteit te ondersteunen, niet bij machte zijn om zijn identiteit ontegensprekelijk aan te tonen. Zo bevat het nationaliteitscertificaat geen foto zodat verzoeker niet kan aantonen dat het hier daadwerkelijk om hem zou gaan en waardoor hij bijgevolg evenmin kan aantonen dat de andere door hem neergelegde documenten enig verband met hem zouden hebben. Voorts blijkt ook uit zijn verklaringen verwarring omtrent zijn identiteit. Verzoekers verweer in zijn verzoekschrift dat het gaat om een materiële vergissing waarbij zijn naam verkeerdelijk werd genoteerd, gaat niet op vermits hij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal verklaard heeft dat hij het attest van het Biharikamp heeft laten opstellen onder deze naam daar zijn naam op deze manier geregistreerd werd bij zijn asielaanvraag in België. De Raad treedt dan ook de commissaris-generaal bij waar deze besluit geen geloof te hechten aan de authenticiteit van dit document.

Ook aan de authenticiteit van de overlijdensakte van zijn tante kan geen geloof gehecht worden gelet op de het feit het document opgesteld door de Bengaalse regering in het Engels is terwijl de nationale taal het Bengaals is en de opvallende schrijffouten tegen het Engels. Het louter a posteriori stellen dat dergelijke duidelijk vervalste documenten, die door verzoeker zelf werden neergelegd met de intentie zijn relaas te ondersteunen, zijn geloofwaardigheid niet kunnen aantasten omdat hij zelf niet aan de basis zou liggen van de valsheid ervan, maar wijt aan het gebrek aan kennis van het Engels in hoofde van de ambtenaar in kwestie, is allerm minst ernstig te noemen. Het is evident dat verzoeker zelf de verantwoordelijkheid draagt voor de stukken die hij neerlegt. De misleiding, die de voorlegging van een vals stuk beoogt, moet worden aangerekend aan diegene die er gebruik van maakt en ten bate van wie het wordt voorgelegd. Dat verzoeker zich bedient van duidelijk vervalste documenten werpt een smet op zijn algehele geloofwaardigheid. Bovendien blijkt nergens uit dit attest dat deze vrouw vermoord werd en stemt de inhoud ervan niet overeen met de verklaringen van verzoeker. In de mate verzoeker voorts op algemene wijze stelt dat het voorleggen van documenten teneinde het asielrelaas te kunnen staven, geen vereiste is in een asielprocedure, maar dat de verklaringen van een kandidaat-vluchteling het vertrekpunt zijn, wijst de Raad er op dat de verklaringen van verzoeker in casu geenszins van die aard zijn dat ze de waarachtigheid van de door hem aangevoerde problemen aantonen, zoals blijkt uit in de bestreden beslissing gedane omstandige motivering. Bovendien gaat verzoeker met zijn betoog voorbij

aan de essentie van de bestreden beslissing, met name dat daar er vaststellingen werden gedaan omtrent de authenticiteit van enkele documenten die door verzoeker zelf werden neergelegd met de intentie zijn relaas te ondersteunen, de andere documenten die dienen om zijn geloofwaardigheid te ondersteunen evenmin vermogen zijn asielaanvraag te ondersteunen.

Waar verzoeker voorts opwerpt dat hij moeite heeft om openlijk te spreken over het seksueel misbruik, wijst de Raad er op dat op verzoeker een persoonlijke verantwoordelijkheid rust om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanvraag. De vaststelling dat verzoeker slechts op het einde van het gehoor op het Commissariaat-generaal melding maakte van seksueel misbruik, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid hiervan.

In de mate verzoeker voorts de in de bestreden beslissing vastgestelde onwetendheden wijt aan stress, wantrouwen en de opgelopen trauma's in het land van herkomst, wijst de Raad er op dat van een asielzoeker verwacht kan worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben. De behandeling van een asielaanvraag geschiedt overigens in vertrouwen en wantrouwen geen reden is om in het onthaalland onjuiste informatie omtrent het asielaanvraag te geven.

Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, kan, met verwijzing naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) inzake artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) slechts gewag worden gemaakt indien de slechte behandeling een "minimum level of severity" bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, [http://curia.europa.eu RvS](http://curia.europa.eu/RvS) 25 september 2002, nr. 110.626). Verzoeker verwijst ter zake naar informatie aangaande de algemene veiligheidssituatie in Bangladesh, doch slaagt er niet in deze informatie op zich te betrekken. Het verwijzen naar algemene informatie op zich volstaat niet om het hoger beschreven risico aan te tonen. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas slaagt verzoeker daar niet in.

Artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Bangladesh, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de door verzoeker bijgebrachte informatie blijkt echter niet dat er in Bangladesh sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het voorgaande volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 15 januari 2015, voert verzoekende partij aan dat zij gevraagd heeft om gehoord te worden teneinde nog nieuwe stukken in te dienen, doch dat deze er niet zijn. Zij vraagt om de subsidiaire bescherming nogmaals te onderzoeken gelet op de veiligheidstoestand en haar profiel.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich in wezen louter beperkt tot het volharden in haar asielrelaas en het verwijzen naar de algemene situatie in haar land van herkomst, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert. De Raad wijst erop dat zij met dergelijk verweer dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS